

Zvláštní znamení touha a Dohasíná oheň, zvolna dohasíná

Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 07 Srpen 2014 21:31

Na první pohled se jistě zdá, že oba dnešní příspěvky spojuje pouze jejich autor. Nicméně je tu ještě pojitko inspirační. Básně i povídky ovlivněné, inspirované nebo přímo se „ryvolovského“ trampského světa dotýkající se také objevují pravidelně. Letos mě potěšil právě příspěvek Dohasíná oheň, zvolna dohasíná. Hovoří k nám jazykem, který pamětníkům starých žlutých čtverečků Táborového ohně Mladého světa jistě něco připomene. Oba příspěvky patří mezi nevítězné z Trapsavce 2014.

Příjemné čtení

Zvláštní znamení touha

Vnořeni do zamlklých roklí
stoupáme zvolna k prameni
z toulání dávno již jsme zcvokli
hledáme zvláštní znamení

Smrákáním ploužíme se zmoklí
banální strouhou z kamení
prozatím neprosíme o klid
zmrtnělé mury v plameni

Ještě se prozpíváme k ránu
obzorům otvíráme bránu
z popela stíny odletí

Svítáním dereme se strží
s mámivou touhou jež nás drží
na štrece zimou k podletí

Marek Fenik Kysilka

Dohasíná oheň, zvolna dohasíná

Vzepětím ducha dospět až na samo Zlaté dno... Hysterickou negací snažit se dosíci agónie světa. Je možno ještě více trpět, když radost prýští všemi póry jarních mechů?

Nedosti zblblého zimního útlumu, ještě i Vesna řičí bolestí zrození. Kormutlivý modřín blouzní utrpením prorážejících jehlic. Neúplný měsíc saje světlo čelovek, k oslavě budoucích úplňků. Muzikant se kácí, zanechav pidlikání. Prázdná láhev úpí nepochopením.

Kloudného soudu nevyloodíš. Jsou ptáci ještě vzletní, nebo jen do krmítek vklínění? Ó vášni klecového chovu! To vstřicné chvění neznámého...

Vodopády mystérií proti proudu stoupat až k obzorům věčnosti. Obluda loudí almužnu, obmyslně bleje ztlumená slova útěchy. Ne-li snad minci, alespoň tón! Inu no, vnoř ještě prsty do strun, vlichoť se bdícím empatickou notou!

Nevlídny pohled rána vkrádá se zrádným svítáním. Padají zvolna víčka, i mnohý kamarád.

Zvláštní znamení touha a Dohasíná oheň, zvolna dohasíná

Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 07 Srpen 2014 21:31

Poslední se píseň zpívá... Neslyšet sboru již, jen kradmé přitakání. Opilých poloh plno, postav však pomálu.

Lezivá mlha přimrzá k stéblům, ráno se zdráhá propuknout. Úplněk nesměle uléhá, Venuše vzápětí s ním. Rozklepán kácíš se na celtu, odhodlán nelítostně usnout. Vzdálený sýček mementem zahrozí, hvězda tě zklidní. Zalezeš do sluje, sychravý přísvit zvolna hrozí rozbřeskem. Spát se však smí...

Zrána tě vzbudí úlisný plamen nesmělého ohně, nespál jsi dlouze. Zaliješ kávu, obluzen soustředěným úsilím procítáš. Sudička jakási vlídně tě povzbudí. Nejistý usrkneš, radost se rozlije do zvlhlých pórů.

Zhnusen jsi pocity studu, pozvolna vlídně však do vlídná rána. Kolezi zbluzení vlezle se lísají, mile jim kyneš. Radosti rána! Víťáme nový obzor! Vyrážíš vstříc příštím snům...

Marek Fenik Kysilka